

STUART

Opgedragen aan Christiane

STUART

Chan - Tales 

Auteur-Uitgever: Chantal Van der Taelen

Coverontwerp: Getcovers

Bewerking: Johan Drubbel

ISBN: 978946519846

© 2025 Chantal Van der Taelen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, AI, of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Stuart Coult weet nu al dat de derde date met zijn huidig rondborstig gezelschap op een zoveelste mislukking afstevent. Ondanks dat hij zelf chef-kok en eigenaar is van Coult not cold, één van de negentien restaurants in Los Angeles met één Michelinster, heeft hij zijn date uitgenodigd voor een lunch bij een collega. Dat zijn eigen zaak alom gekend is in Los Angeles en omringende staten verandert niets aan het feit dat hij graag het voortreffelijke eten in een andere zaak uitprobeert.

Misschien is dit uiteindelijk niet zo'n slechte beslissing gezien de omstandigheden. Zijn personeel, onder leiding van zijn chef de patissier Jean-Paul, vindt blijkbaar dat hij ook een sociaal leven dient te hebben. Als chef-kok met extreme werkuren heeft hij niet veel mogelijkheden om zich in het uitgaansleven te begeven. Daarom heeft zijn keukenpersoneel gezamenlijk een Tinderprofiel voor hem aangemaakt, helaas steeds met dezelfde desastreuze gevolgen. Vrouwen klagen niet over de gelegenheden

waar hij hen mee naar toe neemt, maar over zijn onvermogen tot een meer permanente verbintenis. Hij zou net zo goed kunnen klagen dat ze enkel geïnteresseerd lijken in het beroemde cliënteel van Coult not cold en niet in de man die het restaurant tot een succes heeft gemaakt.

Met een berustende zucht focust hij zijn aandacht op Davina, of was het Diana? Zelfs de royale inkijk die ze hem gunt in haar jurk kan hem niet bekoren. Hij kan mooie borsten net zo goed waarderen als elke andere man, maar niet de siliconen exemplaren die momenteel op zijn onderarm rusten. De zwoele woorden die de vrouw in zijn oor fluistert over hoe de oesters, die ze als voorgerecht heeft genomen, hun effect niet missen, wekt enkel een lichte weerzin op, geen lust zoals ze blijkbaar hoopt. Wat is er verdorie mis met hem dat hij op het punt staat een ondubbelzinnige uitnodiging tot seks af te slaan? Het is zonneklaar dat zijn gebrek aan reactie een zodanige ergernis opwekt bij zijn tafelgenote dat ze niet schuwt om een spektakel te maken van hun onafwendbare breuk. Theatraal smijt ze het linnen servet op tafel en schuift haar stoel achteruit.

‘Loop naar de hel, Stuart Coult! Jij kunt jezelf niet geven in een relatie!’

Met lede ogen kijkt hij toe hoe zijn tafeldame met strakke rug en fier opgeheven hoofd zijn leven uit schrijdt, waarschijnlijk hopenend dat er een talentenjager aanwezig is die haar melodramatisch talent opmerkt.

Hij negeert de geamuseerde blikken en het onderdrukt gegniffel rondom hem en staart naar de vloeistof in zijn wijnglas.

-Ik kan haar niet eens ongelijk geven, ook al toonde ze zelf enkel interesse in de beroemdheden waarmee ik haar eventueel in contact kon brengen-

Hij neemt een mentale nota om voortaan het advies van Jean-Paul te negeren en die stomme dating app meteen te verwijderen.

-Maar goed dat ik niet met haar had afgesproken in Coult not cold. JP zou me waarschijnlijk haarfijn uit de doeken doen waar ik het verkeerd heb aangepakt-

Een zucht slakend, neemt hij zijn bestek op en begint onverstoorbaar aan de perfect gebakken steak op zijn bord. De ober draait even aan zijn tafel, onzeker wat te doen met het tweede bord dat op tafel staat en Stuart knikt ten teken dat het mag afgeruimd worden. De conversaties aan de andere tafeltjes starten opnieuw op terwijl hij geniet van zijn steak ondanks het feit dat hij net publiekelijk werd gedumpt.

Pas tijdens het dessert wankelt zijn onverstoorbaarheid door de nieuwe gast die in de deuropening van het restaurant verschijnt.

-Robyn!-

Zijn zoveelste mislukte date wordt helemaal naar de achtergrond verdrongen door het zien van zijn jeugdvriendin. Zelfs zijn onbereikbare hart, volgens zijn laatste drie tindermatches, springt vreugdevol op. Toch is het bijna tien jaar geleden dat hij Robyn heeft gezien. Toen was ze al uitgegroeid van een speelkameraadje tot een tiener die zijn hormonen danig in de war schopte.

De volwassen Robyn heeft een zandloperfiguur waar menig mannenhoofd zich voor omdraait. De laatste keer dat hij een glimp van haar had opgevangen was op zijn eenentwintigste verjaardag. Nadien koos ze ervoor om psychologie te studeren in Chicago en was ze meteen daarheen verhuisd. Nu is ze blijkbaar teruggekeerd naar Los Angeles.

-Ja natuurlijk, haar ouders zullen wel wat hulp kunnen gebruiken na Howards beroerte-
Robyns ouders, Howard en Lacey Smitterson hebben jarenlang een datingbureau gerund, maar de zaken liggen stil wegens de gezondheidstoestand van Howard. Door al het hedendaags online daten is er niet onmiddellijk een overnemer te vinden voor een ouderwets datingbureau. Zelf is Stuart geen fan van online dating, getuige de zoveelste mislukking deze middag.

Met veel interesse drinken zijn ogen het beeld in van de volwassen Robyn Smitterson. Het korte, honingblonde kapsel, aan één kant rond een oor geknipt en aan de andere kant uitlopend in een punt, staat haar verrukkelijk. Haar bruine ogen kijken nog net zo openhartig de wereld in als vroeger. De manier waarop ze uit waardering met haar neus wiebelt wanneer een ober haar passeert met een bord eten, maakt hem helemaal warm. Hij kan alleen maar met genoeg staren naar het weelderig lichaam gehuld in een opvallende jurk, met een rood bovenstuk en een paarse rok, gecompimenteerd met rode laarzen.

Een ober neemt de taak op zich om Robyn naar haar tafel te escorteren en meerdere mannenblikken volgen haar zwierige tred. Wanneer ze bijna zijn tafel bereikt hebben, staat Stuart recht.

‘Robyn,’ glimlacht hij haar warm toe.

Alsof ze tegen een muur botst, zo abrupt blijft ze staan. Er verschijnt een behoedzame blik in haar ogen.

‘Syd?’ vraagt ze onzeker.

‘Nee, ik ben het, Stuart.’ Zijn glimlach hapert even om de identiteitsverwisseling.

Dat een vroegere vriendin hem en zijn tweelingbroer Syd niet uit elkaar kan houden, brengt hem even van zijn stuk. Onbewust gaat zijn hand naar zijn linkerwang waar een

vage verkleuring nog aangeeft waar het litteken zat dat zijn broer hem ooit bezorgde. Het vervaagde litteken zou haar toch moeten vertellen dat hij Stuart is?

Robyns ogen volgen zijn beweging en ze straalt plots een ijzige koelte uit.

‘Juist ja, Stuart, nog een fijne middag.’ Met een minzaam knikje vervolgt ze haar weg, zichzelf dwingend om dit met kaarsrechte rug en hoog opgeheven hoofd te doen. Inwendig gieren de zenuwen echter door heel haar lichaam.

Wat een pech om op haar eerste dag terug in haar geboortestad Stuart tegen het lijf te lopen! Ze had gehoopt om nog wat eelt op haar ziel te kweken voor ze hem opnieuw zou ontmoeten. Waarom kan hij niet grijs, of kaal of dik geworden zijn? Nee hoor, hij is nog steeds knap op een manier die de hartslag van een vrouw verdubbelt, met zijn golvende lichtbruine haren en die leigrijze ogen met dat tikkeltje blauw. En dan die glimlach, die haar een tel lang had doen wankelen!

‘Hoi, Robyn,’ onderbreekt Marion, haar vroegere schoolvriendin, haar verongelijkte gedachten wanneer ze het tafeltje bereikt waar deze zit te wachten. ‘Is dat Stuart Coult?’

‘Hallo, Marion. Ja inderdaad.’

Er moet nog iets van de onrust in haar binnenste te lezen zijn op haar gezicht, want Marion fronsd de wenkbrauwen.

‘Waren jullie niet bevriend of buren of zo?’

‘Buren, maar in dat bevriend zijn heb ik me vergist.’

Marion bedenkt dat de klank van Robyns stem het water van de vlakbij gelegen jachthaven zou kunnen bevriezen.

‘O...sorry.’ In een verontschuldiging gebaar legt ze een hand over de tot een vuist gebalde hand van Robyn.

Die wordt zich nu pas bewust van haar verkrampde houding.

‘Nee, ik moet sorry zeggen. Ik had niet gedacht dat het me zo hard zou raken, om hem na al die jaren opnieuw te zien.’

‘Daarom wou je dus niet afspreken in Coult not cold,’ begrijpt Marion.

‘Dat heeft veel geholpen,’ grimast Robyn, waarna ze allebei in lachen uitbarsten.

Nu de lucht is gezuiverd beginnen ze met het ophalen van jeugdherinneringen, beiden de Coult-tweeling werend uit de conversatie.

Halverwege hun gesprek zegt Marion langs haar neus weg; ‘Je mag die defensieve houding laten varen hoor, hij is vertrokken.’

‘Ik ben helemaal niet defensief,’ moppert Robyn, meteen het tegendeel bewijzend.

Marion verzwijgt maar dat ze Stuart heeft zien twijfelen om naar hun tafel te komen, waarschijnlijk met de intentie om afscheid te nemen.

-Wat is er toch misgelopen tussen hen?-

Ze verwedt er de overheerlijke moelleux om, die ze van plan is om als dessert te nemen, dat Syd Coult daar verantwoordelijk voor is. Volgens haar is er in de geschiedenis van tweelingen nog nooit een tweeling geweest die zo karakterieel verschilt van elkaar als Syd en Stuart Coult. Het is echter duidelijk dat Robyn haar daar vandaag geen inzichten over zal verschaffen. De onenigheid tussen twee jeugdvrienden van zich afzettend, concentreert Marion zich op de rest van de conversatie met haar vriendin.

‘Hoe gaat het nu met je vader?’

‘Ik heb geen idee. Mijn ouders waren niet thuis en ze nemen geen van beiden hun gsm op.’

‘Hebben ze geen briefje voor je achtergelaten om te laten weten waar ze naartoe zijn? Een afspraak bij de dokter misschien?’

‘Ik heb geen sleutel.’

Ook al haalt Robyn bestudeerd nonchalant de schouders op, Marion hoort de pijn achter die woorden. Ze herinnert zich dat Robyn op zestienjarige leeftijd als enige in hun klas geen sleutel had van het ouderlijk huis. Het was ook één van de redenen dat ze zo vaak bij de familie Coult te vinden was, dat én Stuart, dacht iedereen.

2

De ontmoeting met Robyn heeft ook voor Stuart niet enkel goede herinneringen naar de oppervlakte gebracht. Het zit hem nog steeds niet lekker dat hij onmiddellijk naar het vervaagde litteken op zijn gezicht heeft getast. Op zich zou dat kleine, maar significante verschil in hun uiterlijk voor iedereen duidelijk genoeg moeten zijn. Voor hem blijft het een bittere herinnering aan het moment waarop hij besepte dat zijn broer jaloers is op hem.

Hun ouders vertellen altijd aan iedereen die het wil horen dat de broers wilden schaatsen zodra ze konden lopen! Ze waren slechts dertien jaar toen ze in het ijshockeyteam van de plaatselijke middelbare school hun debuut maakten en werden meteen razend populair. Alleen lag hij, Stuart, veel beter in de groep dan Syd. De oudere spelers betrokken hem veel meer in de gesprekken dan zijn tweelingbroer, die enkel geboeid leek in het aantal meisjes dat hij kon versieren met zijn nieuwe status.

Na een match, waarbij Syd hem had geblokkeerd, waardoor hij in de laatste minuut niet kon scoren en ze de match verloren, had Stuart zijn broer ter verantwoording geroepen. Helaas voor hem stonden ze op dat moment als enigen in de verder lege kleedkamer.

‘Wat bezielde je om me te blokkeren?’

‘Hoor hem nu toch bang piepen om in te boeten op zijn populariteit,’ hoont Syd.

‘Waar heb je het over? We hadden kunnen winnen als jij me niet had geblokkeerd.’

‘Hou je bek!’ Met een woeste zwaai haalt Syd uit met zijn schaatsen, waarop de beschermende ijzers nog niet zijn aangebracht, nochtans een verplichting van zodra je het ijs verlaat.

Gelukkig heeft Stuart de reflex om achteruit te deinzen, zodat de ijzers slechts langs zijn wang schrapen. Toch voelt hij onmiddellijk warm bloed over zijn gezicht stromen. Ze zullen nooit weten wat Syds volgende stap zou zijn, want op dat moment verschijnen de andere spelers in de kleedkamer. Pas jaren later zou Stuart beseffen dat hun verschijnen verdere verminking of erger heeft voorkomen. De oudere spelers hadden meteen het heft in handen genomen, de coach, een EHBO-medewerker en de clubarts opgetrommeld. Omdat Syd zich eveneens had gesneden aan het onbeschermd ijzer bleef hij ook ter plaatse om verzorgd te worden. De clubarts had het bloeden kunnen stelpen en had de wonde op Stuarts wang dicht gekleefd.

‘Je hebt geluk gehad. Een halve centimeter dieper en je gezichtsspieren zouden geraakt zijn, waardoor je spraakvermogen zou aangetast zijn,’ beoordeelde hij Stuarts wonde.

Het is zuiver toeval dat Stuarts blik op zijn broer gericht is tijdens de geruststellende woorden van de arts. In plaats van wroeging of schuldgevoel, ziet hij ongenoegen over

Syds gezicht flitsen. Net op dat ogenblik arriveren hun ouders en het moment was onopgemerkt aan anderen voorbijgegaan.

Nadien mocht Syd enkel deel blijven uitmaken van de ploeg dankzij Stuarts weigering om een klacht in te dienen en de pijnlijke waarheid dat het ijshockeyteam hun talent nodig had. De coach had hierover meermaals zijn spijt betuigd tegenover Stuart, maar die begreep de beslissing uit pure sportieve overwegingen wel. Dat Syd nu helemaal niet meer werd opgenomen in het groepsgebeuren en overwinningen zonder hem werden gevierd, kon hij enkel zichzelf verwijten. Zoals elke narcist verweet hij het natuurlijk zijn broer.

De nare herinneringen van zich afschuddend, rijdt Stuart naar zijn restaurant.

Er is nog genoeg te doen voor de dinergasten die avond. Trouwens, hij moet een nieuw aperitiefhapje bedenken, want zijn idee van mini-champignons in aspic wordt al geserveerd door het restaurant waar hij net is geweest.

-Toch bizar dat ze net hetzelfde idee hadden als ik-

Hij wil niet denken dat er een mol tussen zijn personeel zit, maar dit is wel veel te specifiek om toevallig te zijn. Het heeft hem weken gekost om de juiste toets van eekhoorntjesbrood in de aspic te verwerken en dat heeft hij daarstraks ook geproefd. Helaas is iedereen van zijn personeelsleden wel eens aanwezig geweest in de keuken tijdens zijn pogingen om het hapje te perfectioneren, dus hij kan zijn achterdocht niet op één persoon richten.

-Dat ontbreekt er nog aan: het heeft me maanden gekost om een souschef te vinden die voldoet en dan moet ik me nu zorgen maken om een eventuele mol-

Natuurlijk wil zijn chef patissier het naadje van de kous weten over zijn mislukte date. Hij heeft amper een

voet in de keuken gezet of de corpulente man dribbelt naar hem toe.

‘Alors, Stu-art vertel me alle details.’ De man met een Franse achtergrond spreekt zijn naam steeds in twee lettergrepen uit.

‘Laat me simpelweg zeggen dat het niet echt een succes was. Ik kan mezelf blijkbaar niet geven in een relatie.’ De patissier fronsd een tel lang de wenkbrauwen en neemt het fiasco dan filosofisch op: ‘Mais bon, het was slechts een voisin d’une amie.’

‘Buurvrouw van een vriendin of niet, houd ze maar voor jezelf.’

‘Je hart lijkt niet echt gebroken,’ meesmuilt de andere man.

‘Nee...’ Stilletjes voor zich uit glimlachend, staart Stuart in het luchtledige.

‘Aha, un coup de foudre! Wie heeft jouw hart dan wel beroerd, mon ami? De serveerster?’

‘Niet liefde op het eerste gezicht. Ik heb gewoon een oude vriendin gezien...’

Zijn laatste woorden klinken aarzelend, terwijl hij zich afvraagt: Zijn we eigenlijk nog wel vrienden? Haar begroeting viel beslist onder de noemer koeltjes.

Met een kort hoofdschudden zet hij de ontmoeting met Robyn van zich af.

‘Laten we ons maar over het menu buigen en vrouwenzaken uit de keuken houden!’

‘Bien sûr,’ stemt Jean-Paul in, maar zijn pientere oogjes glanzen verwachtingsvol.

Volgens hem is Stuarts hart wel degelijk getroffen door Cupido’s pijl.

Robyn doet ondertussen een tweede poging om haar ouders thuis te treffen, maar vangt opnieuw bot. De

aarzelende manier waarop ze het tuinpad afloopt, trekt de aandacht van de vrouw in het naburige huis, die net een blik uit haar keukenraam werpt. Niet veel later gooit Alicia Coult de voordeur uitnodigend open.

‘Robyn, ben jij dat?’

‘Mrs. Coult!’ Blijdschap verlicht ook Robyns gezicht. De andere vrouw plaatst de handen in de zij.

Hoe vaak heb ik je gevraagd om me Alicia te noemen?’

‘Vaak,’ grinnikt Robyn.

Haar eigen woorden doen Alicia terugdenken aan één van die keren dat de jonge Robyn bij hen was opgedoken.

Met een handvol veldbloemen in haar hand staat de negenjarige Robyn in de deuropening van de keuken bij de familie Coult.

‘Alsjeblief, Mrs. Coult.’

Alicia kijkt naar het gevlekte gezichtje dat verraadt dat de kleine meid heeft gehuild en haar hart knijpt samen. Ze durft zich geen voorstelling maken van hoe Lacey Smitterson heeft gereageerd op een soortgelijk boeketje, want de gekwetste blik in die grote bruine ogen spreekt boekdelen. Zorgvuldig de handen drogend, probeert ze haar verontwaardiging te verbergen. Blijkbaar interpreteert Robyn haar stilte verkeerd, want ze zet aarzelend een stap achteruit.

‘Nou, liefje, zal ik eens kijken of ik een gepaste vaas vind voor jouw bloemen?’

De hoop die oplaait op dat jonge gezichtje breekt Alicia’s moederhart. Ze opent enkele kastdeurtjes tot ze vindt wat ze zoekt. Terwijl ze enkele kleine borrelglasjes half vult met water en er de veldbloemen over verdeelt, kijkt de kleine meid met grote ogen toe. Vervolgens zet ze de glasjes kriskras op de vensterbank.

‘Ik heb ook koekjes gebakken met papa,’ klinkt het op aarzelende toon achter haar.

-Ik vroeg me al af waarom ze één hand op haar rug hield-

‘Echt? Wat een traktatie! Zal ik voor jou een glas melk inschenken? Dan neem ik zelf een kopje koffie.’

Robyn biedt het papieren zakje aan dat ze achter haar rug hield. De vetvlekken geven aan dat er misschien wel veel te veel boter werd gebruikt, maar Alicia doet alsof ze dat niet merkt en legt de koekjes op een bord.

‘Zullen we eerst onze handen wassen?’

Robyn knikt kleintjes. ‘Mama zei al dat er allemaal ongedierte op die bloemen zit.’

Ook al kan ze Lacey wel wat doen, toch glimlacht Alicia opgewekt.

‘Nee hoor, maar bij ons is het de gewoonte om de handen te wassen voor je gaat eten.’

Al pratend, neemt ze het plastic opstapje dat ze zelf gebruikt om de hoogste kasten te bereiken en zet het voor de wastafel. Gehoorzaam stapt Robyn erop en houdt de handen onder de kraan. Wetend dat haar ouders de nieuwste snufjes hebben op gebied van sanitair, beseft Alicia dat ze verwacht dat er een sensor in de kraan zit die reageert op beweging.

‘Wij hebben nog gewoon een ouderwetse kraan hoor.’

Zich achter het meisje plaatsend, draait ze de kraan open, neemt vervolgens het zeepbusje en pompt een beetje zeep in die kleine handjes. Robyn tilt het hoofd achterover en glimlacht bedeesd.

‘Dank u wel, Mrs. Coult.’

Alicia weet dat ze haar voor meer dan enkel de kraan bedienen bedankt. Impulsief bukt ze zich en drukt een zoen op Robyns voorhoofd en de glimlach wordt stralend.

-Hoe kun je die kleine meid nu weerstaan- gaat het verongelijkt door haar heen.

‘Hoe vaak heb ik je al gevraagd om me Alicia te noemen?’ vraagt ze quasi-streng.

‘Heel vaak,’ klinkt er een andere jeugdige stem vanuit de deuropening.

Zich omdraaiend ziet ze haar zoon Stuart de keuken binnen wandelen in zijn pyjama. Robyn steekt haar hoofd onder Alicia’s arm om een blik op hem te werpen en hij grijnst naar haar. In antwoord lacht ze een beetje verlegen, maar springt dan helemaal opgevrolijkt het trapje af.

‘Wat eten we, mams?’

‘Het is Moederdag dus jij moet ontbijt maken,’ wijst Robyn hem speels terecht, de handen afdrogend aan de handdoek die Alicia haar aanbiedt.

Voor Stuart hierop kan antwoorden, slentert zijn tweelingbroer binnen en geeft een ruk aan Robyns paardenstaart.

‘Het is onze moeder, dus jij hebt niets te zeggen, kleine uk. Ga maar snel naar je eigen huis en je eigen moeder.’ Robyns gezichtje wordt krijtwit en haar onderlip begint te trillen.

‘Syd Coult!’ roept Alicia berispelend uit.

‘Let maar niet op hem, liefje, hij heeft altijd een ochtendhumeur.’ Haar troostende woorden komen echter te laat.

Robyn rept zich naar de tuindeur. Ze staat al met één been buiten voor ze zich toch nog even omdraait en ‘Fijne Moederdag, Mrs. Coult’ fluistert.

‘Het was compleet onnodig om Robyn zo te kwetsen, Syd,’ wijst Alicia haar zoon terecht.

Het levert enkel een schouderophalen op.

‘Ik heb toch maar alleen de waarheid gezegd? Misschien zit haar moeder wel te wachten op haar met ontbijt,’ zegt hij vals.

‘Jij hebt de manieren van een trol,’ gromt Stuart tegen zijn broer.

‘Als jij zo graag een zusje wil, moet je aan ma en pa vragen om er eentje voor je te maken zodat dat wicht niet altijd achter ons aan loopt.’

‘Nu is het genoeg! Syd, ga je onmiddellijk wassen en aankleden en je mag naar beneden komen in het besef dat Robyn hier altijd welkom is,’ maakt Alicia zich nu toch boos. Stuart kijkt besluiteloos naar de tuindeur terwijl zijn broers voetstappen op de trap wegsterven.

‘Moet ik niet achter haar aan? Ik weet waar ze zich soms verstopt.’

Alicia gaat met een hand door haar zoons haren.

‘Dat is lief van je, maar jij moet jezelf nu ook eerst wassen en aankleden. Dan kun je na het ontbijt wel naar haar op zoek en haar verzekeren dat ze hier altijd welkom is.’

Zijn armen om haar heen slaand, mompelt hij tegen haar schouder: ‘Dankjewel, mama, je bent de liefste moeder van heel de wereld.’

Zich lichtjes verwonderend over de lengte van haar twaalfjarige zoon, hij komt verdorie al tot aan haar schouder, omhelst ze hem ook even.

‘Je bent een charmeur, Stuart Coult. Rep je nu maar naar boven voor je broer al het warm water opgebruikt.’

Met een verdrietige glimlach kijkt ze hem na, zich afvragend hoe het komt dat haar zoons zo verschillend zijn.

Alicia ontdekt dat Robyn het tuinpad is opgelopen tijdens haar mijmeringen en ze omhelst haar hartelijk.

‘Kijk nu toch wat een mooie, jonge vrouw je bent geworden. Heb je tijd voor een kopje koffie?’

De gelaten glimlach die op Robyns gezicht verschijnt na een blik over haar schouder te hebben geworpen, geeft al een idee waar het schoentje wringt.

‘Ja hoor, blijkbaar zijn mams en paps nog steeds niet thuis.’

-Hoe dom en kortzichtig om je eigen kind geen sleutel te geven. Als hen iets overkomt, moet de slotenmaker er verdorie bijgehaald worden-

Zonder haar gedachten prijs te geven, neemt ze Robyn bij de arm en gidst haar de keuken in. Bedrijvig haalt ze kopjes en bordjes uit de kast, vult het koffieapparaat en plaatst in één beweging ook nog een cake op tafel.

‘Ik heb altijd gedacht dat je een ballerina was omdat je zo gracieus beweegt,’ hoort ze Robyn plots achter zich zeggen.

Aangedaan door die woorden draait ze zich om, kijkt liefdevol in Robyns ogen, en legt eventjes een hand tegen haar wang.

‘En jij bent altijd al een lieve meid geweest.’

Als ze tranen ziet opwellen in Robyns ogen, voelt ze zelf ook een krop in haar keel. Ze beseft maar al te goed dat de liefde die ze voor haar vroegere buurmeisje voelt haaks staat op gebrek daaraan vanuit haar eigen familie.

Beide vrouwen schrappen de keel om het moment van ontmoeting te overwinnen.

‘Ik verwacht dat Greyson elk moment zal thuiskomen,’ gooit Alicia het gesprek over een andere boeg door de vader van de tweeling te vernoemen.

‘Ik hoef me nooit af te vragen van wie Stuart zijn werklust heeft, want die vader van hem is ook steeds de laatste die de deur achter zich dichttrekt,’ vervolgt ze. ‘Op zijn zestigste verjaardag is zijn werkgever ermee akkoord gegaan dat hij nog maar vier dagen in de week zou werken, zonder loonverlies. Het was het mooiste cadeau dat hij ons kon geven.’

‘Werkt hij nog altijd als projectleider bij die bouwfirma?’ vraagt Robyn.

‘Projectleider en preventieadviseur, al tweeënveertig jaar bij dezelfde werkgever,’ knikt Alicia, met duidelijke trots in haar stem.

‘Mooi, dat zijn trouw wordt beloond,’ oordeelt Robyn.

‘Let wel, het was een beslissing van de zoon. Ik denk niet dat Halloway senior in zijn schik was met Parkers beslissing, maar de handtekening onder het nieuwe contract was al gezet,’ vertelt Alicia.

‘Parker Halloway, zoals in één van Stuarts vrienden op de middelbare school?’

‘Een en dezelfde,’ knikt Alicia bevestigend.

Het volgend uur wordt gevuld met Alicia’s vragen over de tussenliggende jaren. Ze betreurt het dat ze Robyns relatiestatus nog niet heeft kunnen vragen voor haar echtgenoot verschijnt. Greyson Coult begroet hun voormalig buurmeisje net zo enthousiast en hij schuift mee aan voor een plakje cake en een kop koffie. Alicia vindt het jammer dat ze de gespannenheid terug de kop ziet opsteken bij Robyn wanneer ze haar erop attent maakt dat haar ouders hun oprit oprijden.

‘Dankjewel voor de warme ontvangst, M...Alicia, Greyson.’

Met een zoen op hun beider wang neemt Robyn afscheid en loopt met lichtjes opgetrokken schouders naar buiten.

De kopjes rammelen op hun schoteltjes terwijl Alicia ze naar de gootsteen brengt.

‘God, ik heb toch zo’n hekel aan haar ouders!’

‘Dat weet ik, liefje.’ Voor het sneuvelt, neemt Greyson het servies uit handen van zijn vrouw en zet het in haar plaats in de gootsteen. ‘Je hebt geprobeerd om haar alle liefde te geven die ze thuis ontbrak, maar je kunt haar niet adopteren.’

‘Ik kan wel hopen dat ik haar als schoondochter krijg.’

Greyson haalt de wenkbrauwen op.

‘Is die kans niet verkeken toen ze in Chicago ging studeren?’

‘Ze is terug, niet?’

‘Omdat haar vader ziek is. Zodra hij beter is, vertrekt ze waarschijnlijk weer.’

‘Niet als ze een reden heeft om hier te blijven,’ weerlegt Alicia koppig.

‘Romanticus,’ mompelt hij liefhebbend, zijn armen om haar heen leggend.

3

Zich onbewust van de interesse van de buurvrouw in haar liefdesleven loopt Robyn met lood in de schoenen naar de voordeur van haar ouderlijk huis. Het blijft langdurig stil na haar aanbellen. Ze staat net op het punt om nogmaals op de bel te drukken als haar moeder de deur openrukt. Na één blik op haar dochter rolt er bruusk over haar lippen: ‘Nou, dat werd tijd!’

Zonder verdere begroeting keert ze zich op haar schreden om en verdwijnt in de woonkamer op haar linkerkant. Met de hartelijke begroeting door Alicia Coult nog vers in het geheugen tracht Robyn de teleurstelling die haar overspoelt te verbijten. Het is niet zo dat dit gedrag van haar moeder vernieuwend is. In haar jeugd heeft ze zich vaak afgevraagd of Lacey Smitterson überhaupt ooit kinderen heeft gewild. Haar vader was altijd iets gematigder, dus ze hoopt maar dat hij blij is om haar te zien.

Helaas wordt ze daarin teleurgesteld, want Howard Smitterson zit slapend in de sofa.

‘Hoe is het met paps?’
‘Zoals je ziet: hij slaapt veel.’
‘Is dat een gevolg van de beroerte die hij heeft gehad?’
De lippen op elkaar knijpend, werpt Lacey een kregelige blik op haar dochter.
‘Hij heeft helemaal geen beroerte gehad.’
‘Maar je zei aan de telefoon...’
‘Ik wou niet dat je ging rondbazuinen dat je vader aan het dementeren is,’ onderbreekt Lacey haar brutaalweg.
Geschokt staart Robyn haar moeder aan, intussen probeerend deze pijnlijke informatie te verwerken.
‘Is hij al gediagnosticeerd?’
‘Ja, we zijn vandaag om de resultaten van zijn tests geweest.’
‘Hoe lang is dit al aan de gang?’
Lacey kijkt weg van haar dochter.
‘Twee jaar geleden heeft jouw vader een kleine hersenbloeding gehad.’
Robyn moet een tweede uitroep onderdrukken.
‘In het begin dacht ik dat zijn vergeetachtigheid een gevolg was van die hersenbloeding tot hij steeds verhalen over het verleden opdiste en me telkens opnieuw dezelfde vraag stelde.’
‘Daar heb ik niets van opgepikt tijdens de kerstdagen.’
Ondanks de lauwe familieband tracht Robyn toch elk jaar kerst door te brengen met haar ouders.
‘Het feit dat jij kwam, leek hem telkens een beetje nieuwe energie te geven,’ geeft Lacey ongewild toe.
Met grote ogen staart Robyn haar moeder aan.
‘Waarom heb je dat dan niet gezegd?’
‘En wat dan? Dan zou jij je luxeleventje in Chicago opgeven?’